



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 36/2010-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. mája 2010 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť spoločnosti B., spol. s r. o., zastúpenej advokátom JUDr. RNDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 21. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 128/09 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločnosti B., spol. s r. o., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 21. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 128/09 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. septembra 2009 sp. zn. 7 Co 128/09 zrušuje a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

3. Spoločnosti B., spol. s r. o., finančné zadost'učinenie n e p r i z n á v a .

4. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý uhradiť spoločnosti B., spol. s r. o., trovy konania v sume 245,70 € (slovom dvestoštyridsaťpäť eur a sedemdesiat centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. RNDr. P. K., Bratislava.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 36/2010-31 z 26. januára 2010 v časti prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti B., spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal, že postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 21. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 128/09 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku krajského súdu, aby sa vyjadrila k sťažnosti prijatej na ďalšie konanie. Vo vyjadrení z 1. marca 2010 okrem iného uvádza:

«Vo svojom vyjadrení k vecnej stránke sťažnosti môžem vychádzať len zo zberného spisu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 7Co 128/2009, keďže odvolací súd vo veci rozhodol rozsudkom dňa 21. 09. 2009 a celý spis sa nachádza v archíve súdu prvého stupňa.

V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11C 269/2005 sa navrhovateľ R. K. proti odporcovi „B. ", spol. s r. o.,..., ako bývalému zamestnávateľovi, sťažovateľovi, domáhal náhrady mzdy v súvislosti s neplatným okamžitým skončením pracovného pomeru, keď neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa s ním bola právoplatne vyslovená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14C 89/2004, z ktorej skutočnosti bolo potrebné vychádzať (ustanovenie § 135 ods. 2, veta druhá, Občianskeho súdneho poriadku).

Súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 11C 269/2005-23 zo dňa 10. 07. 2006, uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu mzdy v sume 109.606,23,--Sk spolu s príslušenstvom, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd na pojednávaní rozsudkom sp. zn. 7Co 128/2009 zo dňa 21. 09. 2009, tento rozsudok súdu prvého stupňa, potvrdil.

Mám za to, že zákonný sudca žiadnym spôsobom neporušil právo sťažovateľa, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Pri rozhodovaní dôsledne postupoval podľa príslušných ustanovení zákona č. 311/2001 Z. z. - Zákonníka práce v znení, účinnom v pre vec rozhodnom čase (do 01. 07. 2004), v súlade s Ústavou SR, s Dohovorom, s Občianskym súdnym poriadkom ako procesným predpisom (osobitne v tejto súvislosti s poukazom na ustanovenia § 212 ods. 1, § 214 ods. 1 písm. a), § 219 ods. 1 a 2, § 211 ods. 2, § 153 ods. 1, 2, § 120 ods. 1, 3, 4 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 15. 10. 2008; § 372p ods. 1).

So zreteľom na okolnosti daného prípadu, odvolací súd rozsudok odôvodnil a zaoberal sa len tými vecnými a právnymi skutočnosťami, dôvodmi, ktoré mali vplyv na rozhodnutie vo veci samej, ktoré aj v písomnom vyhotovení rozsudku podrobne uviedol (ustanovenie § 157 Občianskeho súdneho poriadku, zdôrazňujúc pritom napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 09. 12. 1994 vo veci Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutia ÚS SR napr. vo veci sp. zn. IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 44/2003, VI. ÚS 209/2004, I. ÚS 117/2005, IV. ÚS 112/2005).

Rozsudok odvolacieho súdu preto senát „7Co" považuje za vecne a právne správny a v podrobnostiach sa pridrižiava dôvodov tam uvedených.

Na záver predsedníčka senátu „7Co“ ešte uviedla, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (napr. uznesenie ÚS SR č. k. II. ÚS 175/2007-11 zo dňa 04. 09. 2007; uznesenie ÚS SR č. k. II. ÚS 122/2007-18 zo dňa 06. 06. 2007).

Zo zberného spisu odvolacieho súdu nie je zrejmé, v akom rozsahu sťažovateľ uplatňoval svoje práva v konaní pred súdom prvého stupňa i pred odvolacím súdom (napr. vyjadrenia k prednesom protistrany, účasť na pojednávaní).

Z rozsudku odvolacieho súdu, ale vyplýva rozsah, aj dôvody podaného odvolania sťažovateľa. V tejto súvislosti predsedníčka senátu „7 Co“ zdôraznila ustanovenie § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania; v týchto intenciách potom aj odvolací súd rozhodoval.

Sám ÚS SR (napr. v uznesení sp. zn. II. ÚS 213/2009 zo dňa 27. 05. 2009) pripomína zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá zdôrazňuje aj vlastné pričinenie účastníka konania pre ochranu svojich práv, keď požaduje, aby aj účastník konania sledoval svoje subjektívne práva a robil také kroky, v dôsledku ktorých by nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu ...»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od konania verejného ústneho pojednávania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť [§ 132 a § 157 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), m. m. I. ÚS 243/07], pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 269/2005-23 z 10. júla 2006 zaviazal sťažovateľa (ako zamestnávateľa) zaplatiť navrhovateľovi (zamestnancovi) určenú peňažnú sumu ako náhradu mzdy za deväť mesiacov v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru s navrhovateľom.

Sťažovateľ napadol 29. augusta 2006 označený prvostupňový rozsudok odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že rozsudkom sp. zn. 7 Co 128/2009 z 21. septembra 2009 napadnutý rozsudok okresného súdu z 10. júla 2006 potvrdil.

Podstatou sťažovateľovej argumentácie obsiahnutej v sťažnosti vo vzťahu k postupu a rozsudku krajského súdu z 21. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Co 128/2009 je námietka, že krajský súd vnesením rozsudku sp. zn. 7 Co 128/2009 z 21. septembra 2009 aplikoval § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“) arbitrárnym spôsobom, úplne v rozpore s ustálenou judikatúrou všeobecných súdov, a to, že *„na jednej strane akceptoval a považoval za relevantné oznámenie zamestnanca o pokračovaní zamestnania, ale na druhej strane diskriminujúco celkom odignoroval ako odpoveď (výzvu sťažovateľa), aby zamestnanec pokračoval v zamestnaní, tak aj vyjadrenie sťažovateľa zo dňa 6. júla 2004 súdu, v ktorom oznamoval, že zamestnanec nenastúpil a dosiaľ nenastupuje k vykonávaniu práce, ako bol sťažovateľom vyzvaný. Vyniesol rozsudok, ako keby tieto dôkazy neexistovali“*, čím porušil aj základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru).

Ústavný súd po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že námietky sťažovateľa považuje za plne opodstatnené a z už uvedených skutočností sa dá ďalej vyvodiť, že doterajšie konanie a rozhodovanie krajského súdu bolo jednostranné, pretože nebral do úvahy podstatné listinné dôkazy z hľadiska tvrdení sťažovateľa, ktoré mohli mať vplyv na spravodlivé posúdenie skutkového stavu v jeho spore o náhradu mzdy s navrhovateľom.

Svedčí o tom to, že krajský súd relevantne nereagoval na list z 2. apríla 2004, ktorým sťažovateľ umožnil navrhovateľovi pokračovať v pracovnom pomere na základe jeho samotnej požiadavky z 30. marca 2004, a v podstate pri svojom rozhodovaní 26. septembra 2009 zbral do úvahy iba jednostrannú výpoveď navrhovateľa, ktorý vyhlásil, že dôvodom nenastúpenia do práce bolo to, že *„on zamestnávateľovi neveril a nástup naspäť do práce spochybnil“*, čo podľa sťažovateľa možno považovať za arbitrárny prístup vo vzťahu k meritu veci, pretože rozhodnutie nie je v súlade s ústavne

súladným výkladom ustanovenia § 79 ods. 1 Zákonníka práce a skutkovým stavom danej veci.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ústavný súd konštatuje, že záver krajského súdu nie je správny a spravodlivý vo vzťahu k sťažovateľovi a v danom prípade nie je v súlade ani s relevantnou zákonnou a ústavnou právnou úpravou, pretože vôbec nereagoval na odvolanie sťažovateľa z 29. augusta 2009, v ktorom považoval rozsudok okresného súdu za nesprávny najmä z dôvodov, že „Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce, druhá veta... Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku..., až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci... Táto povinnosť bola splnená 2.4.2004 kedy odporca zaslal žiadosť navrhovateľovi aby nastúpil späť do zamestnania...

Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam ... a nezobral do úvahy ani to, že „Odporca umožnil navrhovateľovi pokračovať v pracovnom pomere ale ten nereagoval.“.

Keďže aj napriek tejto skutočnosti mu krajský súd priznal náhradu mzdy za obdobie deviatich mesiacov, jeho rozhodnutie sa javí vo vzťahu k sťažovateľovi ako nespravodlivé. V okolnostiach danej veci navrhovateľ nevykonával žiadnu prácu pre sťažovateľa od jeho oznámenia z 30. marca 2004 do rozhodnej doby, ktorá bola predmetom žaloby, napriek tomu, že mu to sťažovateľ riadne umožnil. Neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že do práce nenastúpil, pretože sťažovateľovi neveril. On sám na základe výzvy sťažovateľa mal prejavíť záujem a mal sa pokúsiť, aby so sťažovateľom (so svojim zamestnávateľom) boli urobené všetky úkony súvisiace tak s dohodou o neúčinnosti prejavu o okamžitom skončení pracovného pomeru, ako aj s nástupom do práce. Sám navrhovateľ mohol a mal prejavíť záujem, aby všetky okolnosti týkajúce sa jeho pracovného pomeru a výkonu práce boli urobené na základe výzvy navrhovateľa z 2. apríla 2004 správne. To, ako pristúpil krajský súd k vyhodnoteniu tejto situácie, ústavný súd hodnotí ako jednostranný a formalistický výklad príslušných ustanovení Zákonníka práce (§ 79 ods. 1 a 2 Zákonníka práce), pričom však ústavný súd v zmysle konštantnej judikatúry (m. m. III. ÚS 72/2010) poukazuje na skutočnosť, že súd nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrážnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07).

Ústavnému súdu sa preto jednostranný a formalistický výklad, ktorý urobil krajský súd vo veci sťažovateľa, vzhľadom na uvedené skutočnosti javí ako zjavne

neodôvodnený, arbitrárny a nesúladný s označenými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného preto ústavný súd nemohol akceptovať vyjadrenie krajského súdu, že v danom prípade postupoval v súlade s ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, a tiež to, že odvolací súd rozhodoval iba v intenciách a rozsahu dôvodov vznesených v odvolaní sťažovateľa.

Krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa pri odôvodnení svojho rozhodnutia mal rešpektovať základné právo sťažovateľa vyplývajúce mu z ústavy a právo, ktoré mu je zaručené dohovorom. Bolo povinnosťou krajského súdu ako odvolacieho súdu, aby dal jednoznačnú odpoveď na všetky námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu prvostupňového súdu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu takéto závery podľa názoru ústavného súdu neobsahuje, je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k výroku, že krajský súd svojím rozsudkom z 21. septembra 2009 sp. zn. 7 Co 128/09 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde].

Sťažovateľ žiadal aj zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, preto v danom prípade na ochranu základného práva a práva sťažovateľa bolo potrebné nielen napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušiť, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie.

V ďalšom postupe je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí. V opätovnom rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa bude jeho úlohou riadne a zrozumiteľne vysporiadať sa so všetkými námietkami sťažovateľa v relevantnom skutkovom a právnom odôvodnení rozhodnutia, reagujúc najmä na citované prednesené argumenty sťažovateľa v odvolacom konaní smerujúce najmä k nesprávnej aplikácii ustanovení dotknutého právneho predpisu vzťahujúceho sa na danú vec (§ 79 ods. 1 Zákonníka práce platného v relevantnom čase), zohľadňujúc pritom aj správanie navrhovateľa, ktorý odmietol nastúpiť do zamestnania bez relevantného dôvodu.

V súlade s § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd tiež zaoberal žiadosťou sťažovateľa o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ požadoval finančné zadosťučinenie v sume 12 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Ústavný súd však finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa sa v tomto konaní náprava dosiahne najmä zrušením napadnutého rozhodnutia krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ žiadal v podaní z 30. novembra 2009 úhradu trov konania v sume 245,70 € za dva úkony právnej služby.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania zistil, že uplatnená náhrada trov konania nepresahuje sumu vypočítanú ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Táto suma neodporuje vyhláške, preto trovy právneho zastúpenia boli priznané v požadovanej sume (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2010